

Krigsbage — vi vide, at Loven om saa Arskal gennemgaaes igjen — om at gaae videre i den Retning. Et følgende Udvalg vil maaskee være saa heldigt i mange Stykker at fuldkomme den Gjerning, som det nærværende Udvalg kun har begyndt, men som man slet ikke skal lade haant om og ikke kan lade haant om, naar man kjenner det gamle Ord: „Vel begyndt er halvt fuldendt.“

For yderligere at godtgjøre med hvor stor Sindighed, og i mine Tanker altfor stor Sindighed, Udvalget er gaaet frem, skal jeg endnu kun fremhæve et eneste Ord, der staaer i Loven; det er „Livgarden“. Vi have tidligere hos os kendt et Ord, som fuldstændigt svarer til „Livgarden“, og som har det Fortrin at være dansk; det er „Livvagten“. Dette Ord er ganske vist forsvundet af Lovsproget, men hverken af Bøgerne eller af Munden, saaledes at man endnu for ganske kort siden hørte det Udtryk — og hører det maaskee endnu —: „Livvagten trækker op“, ikke „Livgarden“. Jeg veed, at det var foreslaaet Udvalget at forandre „Livgarde“ til „Livvagt“; men, naar det desuagtet ikke er gaaet ind derpaa, mener jeg, at dette er et tilstrækkeligt Beviis paa den Sindighed, den altfor store Sindighed, hvormed Udvalget er gaaet frem. Jeg mener ogsaa, at det er et Vidnesbyrd om, at Udvalget neppe vilde foreslaae og ikke har foreslaaet Andet eller Mere, end hvad Thinget viligt og med en god Samvittighed kan gaae ind paa.

Formanden: Forsaavidt det ærede Medlem i Begyndelsen af sit Foredrag vilde sigte det ærede Medlem for Bornholms 1ste Valgkreds (Falleisen) for, at han hverken havde læst de Forslag, der forelaae, eller tænkt over dem, maa jeg dog bemærke, at det forekommer mig, at en saadan Udtalelse ligger udenfor Grændsen af det Høflighedshensyn, Medlemmerne skulde hinanden i deres Udtalelser. Jeg skulde derhos som en Henstilling gjøre de ærede Medlemmer, der ville tage yderligere Deel i Forhandlingerne over det foreliggende Affnit, opmærksomme paa, at det kun er de Forslag, der foreligge, hvorom der forhandles og afstemmes, og at man derfor ikke bør forbyde sig i en

Forhandling om, hvilke andre Forslag til Ordforandringer, der kunde eller burde have været stillede.

Falleisen: Jeg føler mig aldeles ikke krænket ved den ærede sidste Talers Ytringer. Naar en æret tidligere Taler foran mig (Termanfen) yttrede, at jeg burde have rækket Haand til at føre disse og andre Forslag igjennem, skal jeg dertil bemærke, at jeg ikke har været Medlem af Udvalget og heller ikke har været tilkaldt af dette, saa at jeg hverken har opfattet Betydningen af hans Bemærkning eller af de „Hør“, hvormed Thinget ledsagede hans Udtalelser.

Krigsministeren: Jeg skal blot tillade mig at tiltræde Forslagene Nr. 96, 97 og 98, som angaae en anden Ordning eller rettere sagt en anden Postering af Infanterivervens Befalingsmænd. Det er ganske overeensstemmende med, hvad der er vedtaget. Ligeoverfor de Sprogforandringer, der ere foreslaaede, tror jeg at kunne forholde mig passiv. Jeg kan fuldkommen samstemme med dem, som ønske at erstatte fremmede Ord med danske, men paa den anden Side have dog de franske Ord, vi benytte, en historisk Berettigelse, og jeg tror derfor, at de ere ikke blot fremmede Ord, men historiske Udtryk, som hos os have faaet fuldkommen Borgerret. Den Omstændighed, at Krigsvidenskaben i Frankrige tidligere end i noget andet Land naaede en stor Høide, er det, som har givet Anledning til, at de franske Udtryk ere blevne vedtagne overalt. Jeg skal som Exempel nævne, at alle Udtrykkene i Befæstningskunsten og i Læren om Fæstningskrigen skuldes saa at sige udelukkende den berømte Vauban, og at det altsaa er et Slags Taknemlighed mod ham og en Anerkjendelse af hans store Fortjenester, som har givet Anledning til, at man i alle Lande med Tilbedømmelse af enhver national Fordom har vedtaget disse Udtryk efter ham. Men som allerede bemærket, jeg kan fuldkommen samstemme med den Bestræbelse efterhaanden at erstatte disse fremmede Ord med danske. Kun maa jeg ligeoverfor Ytringer, der ere faldne, anerkjende, at det vil være hensigtsvarende, at